

Темні гори північні
за містом стоять, мов стіна.

Світлі води за муром міським
пропливають зі сходу.

Попрощаємось тут:
жде тебе неблизька далина,

Піднімають вітрила,
і човен виходить на воду.

Хмари плинуть, і думи
мені повідають твої,

Будить сум у душі
це повільне прозоре смеркання

Ти рукою махнеш —
і, схиляючись до течії,

Кінь мій журно в цю мить
заірже в тишині на прощання.